

РЕНАТА ПАКАРИЕ ДВАМАТА БРАТЯ БЛИЗНАЦИ

Превод от италиански: Люба Никифорова, 1981

chitanka.info

Една жена имала двама сина близнаци. Единия тя нарекла Луемба, а другия — Мавунгу.

В деня на тяхното раждане наречницата дала на майка им две кръгли и гладки камъчета и казала:

— Тези камъчета ще пазят от зло твоите синове! — и добавила: — Окачи ги на шиите им и ги предупреди, като пораснат, да не ги снемат оттам.

Така и направила жената. Момчетата пораснали и станали много красиви.

Един ден Мавунгу, комуто било дотегнало да живее все на едно и също място, решил да тръгне по широкия свят, за да търси приключения.

— Аз не ще ти попреча да заминеш — рекла майка му, — но сме толкова бедни, че не мога да ти дам нищо за из пътя.

— О, не се грижи за това — отговорил младежът, — време е да изпробвам силата на моето камъче.

Простил се с майка си и брат си и се отправил към гората. Като стигнал там, откъснал няколко стръка трева, допрял ги до камъчето си и рекъл:

— Сега ти се превърни на кон! — и хвърлил на земята най-дългия стрък трева.

— А ти стани нож! — продължил да нарежда той, като прегънал на две другия стрък трева.

— А ти се превърни на пушка! — заповядал той на третия стрък трева.

И незабавно един красив кон затропал до него, един нож се окачил на пояса му и една прекрасна пушка увиснала на рамото му.

Мавунгу се зарадвал, качил се на коня и потеглил. Яздил дълго време, докато се почувствувал изморен и гладен.

— Камъче, ще ме умориш от глад! — казал той и го пипнал.

Изведнъж пред него се появила богатата трапеза. Младежът слязъл от коня, ял и пил до насита, а после продължил пътя си весел и доволен.

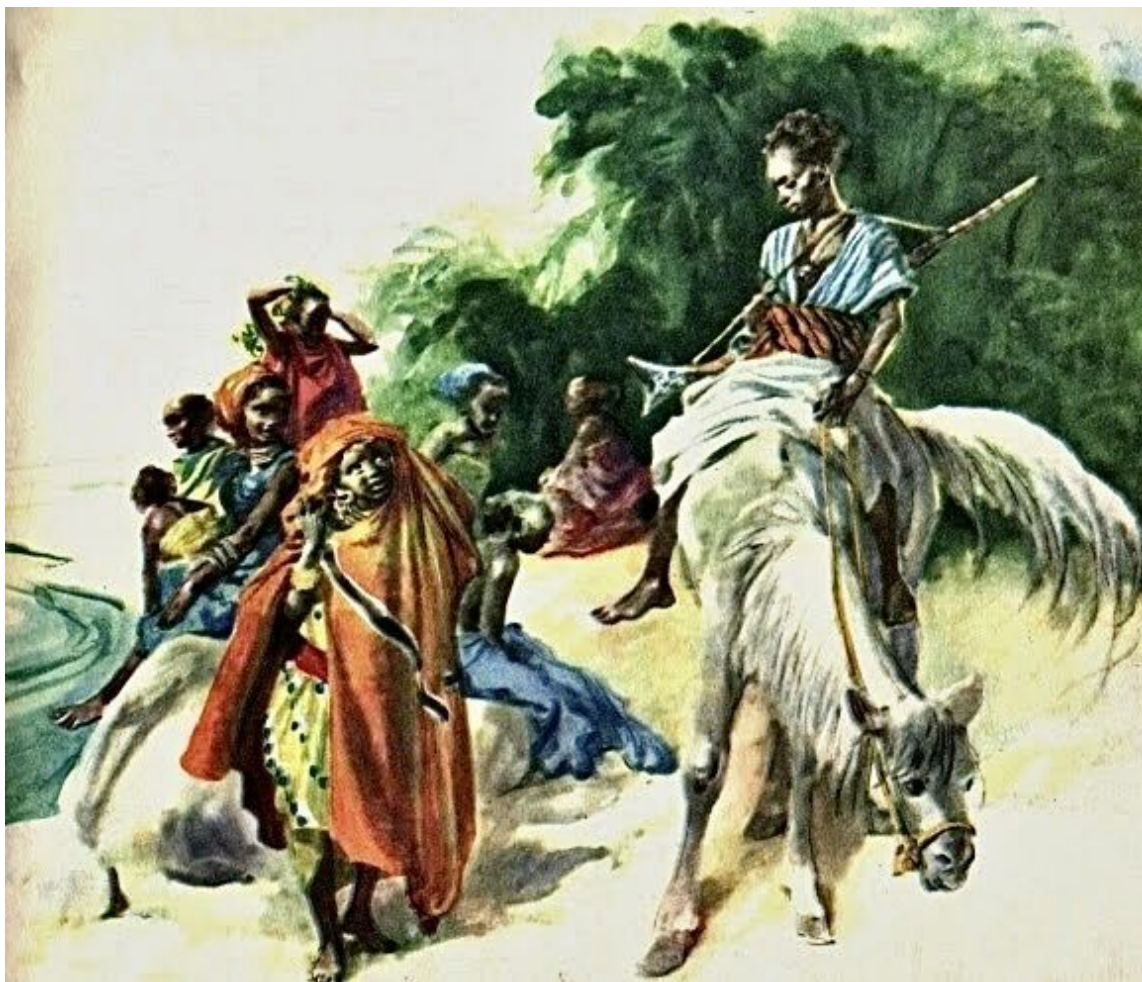
Трябва да ви кажа, че недалеч от мястото, където Мавунгу се бил спрял да яде, имало един хубав град. Той се управлявал от цар, който имал само една дъщеря и тя била много галена. Девојката била на години за женене, но макар и мнозина да я били искали за жена, тя отказвала на всички, тъй като никой не ѝ харесвал.

Мавунгу стигнал до града и се спрял на брега на реката, която течела край него. Там била и царската дъщеря със своите приятелки.

Щом зърнала младия странник, изтичала бързо при баща си и майка си и им рекла:

— Видях мъжа, когото искам за съпруг, и ще умра, ако не се ожения за него!

Бащата изпратил хора да посрещнат младия чужденец и го поканил на пиршество в дома си.

Мавунгу направил много добро впечатление на царя. А когато момъкът му поднесъл ценни дарове, алчният цар не се поколебал да му предложи да се ожени за дъщеря му.

— Ако става дума за момичето, което срещнах на реката, приемам на драго сърце — казал Мавунгу.

И сватбата им била отпразнувана с много радост и веселие.

А сега трябва да ви кажа, че в дома на младите съпрузи имало три големи огледала, които били грижливо покрити.

Мавунгу, разбира се, бил много любопитен да разбере какво се вижда в тях.

— Жено — казал той един ден, — защо тези огледала са покрити?

— Защото не са огледала като всички останали — отговорила му тя.

— Покажи ми ги тогава.

— Внимавай, защото това е много опасно!

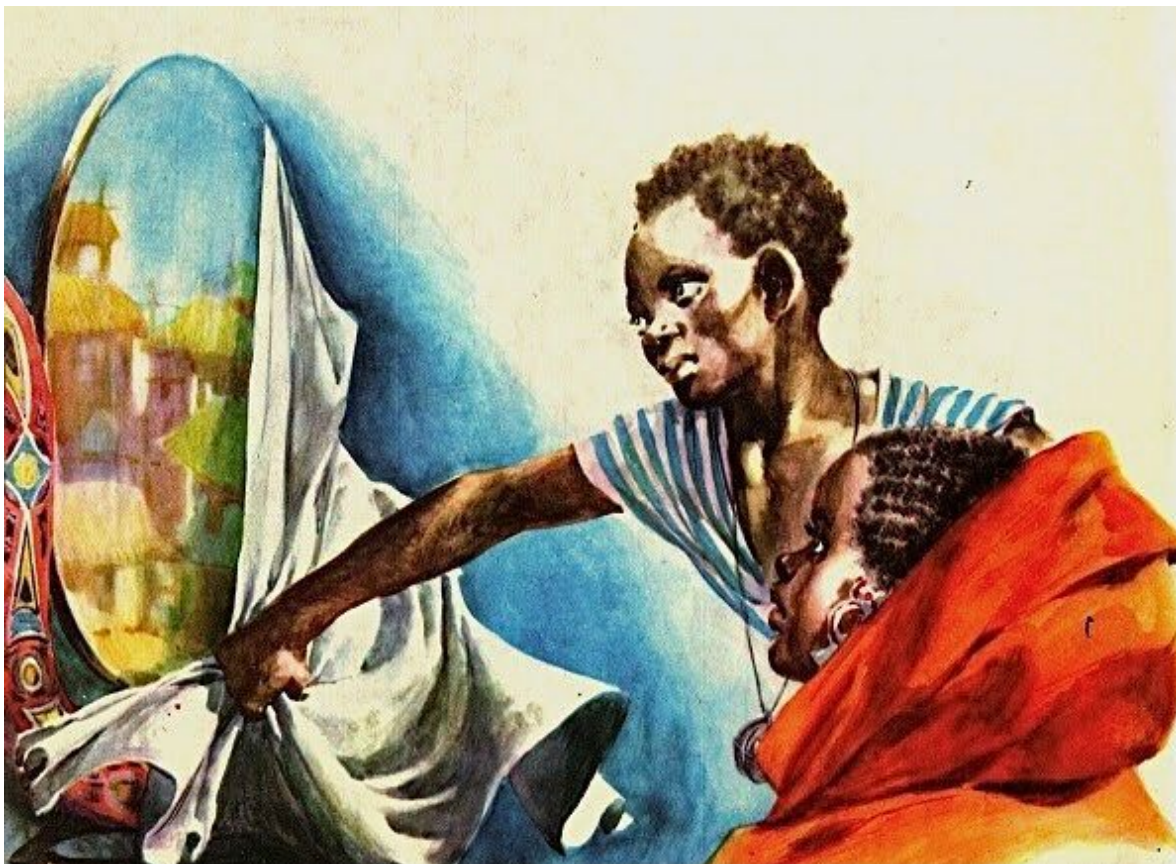
— Моля ти се, покажи ми ги, колкото и да е опасно.

Момичето дръпнало платното, което покривало първото огледало, и... веднага Мавунгу видял в него родния си град с всичките му улици и къщи; можал да види дори и собствения си дом и се почувствувал много честит.

— Не разбирам какво лошо има в това, че видях града, където съм роден — рекъл той на младата си жена.

— Да, знам — отговорила жена му. — Който погледне в това огледало, вижда родния си град с всичките му улици и къщи. В другото огледало пък вижда градовете, през които някога е минал.

И като рекла това, открила второто огледало, в което Мавунгу видял едно след друго всичките места, през които бил минал по време на своето пътуване.

— А третото огледало?

— Третото огледало не може да се открие.

— Защо?

— Защото ще видиш града, от който никой не се връща.

— Покажи ми го! — извикал Мавунгу и дръпнал платното, което покривало третото огледало.

Това, което видял, било страшно, но младежът се загледал продължително и почувствувал силно желание да отиде в този град.

— Трябва да отида там! — казал той на жена си.

— Знаех си аз, знаех си — разплакала се младата жена. — Заклевам те, не отивай там, защото няма да се върнеш никога!

— Не бой се — засмял се Мавунгу, — моето камъче ще ми помогне.

Съпругата плакала много, но младият мъж бил решил да отиде, взел коня си, пушката и ножа и тръгнал за града, от който никой не се връщал.

Препускал той дни наред, докато накрая му се сторило, че е близо до града, който търси. Като се поогледал наоколо, видял една старица,

седнала до голяма купчина от бели и черни камъни.

— Бабо, имаш ли огън да си запаля лулата? — я попитал Мавунгу.

— Слез от коня и се приближи — отговорила жената.

Мавунгу направил така, както му казала жената — слязъл от коня си и се приближил, за да си вземе огън.

Но щом старата жена докоснала ръката му, младият човек се превърнал в черен камък, а конят му в бял. Жената търкулнала двата камъка близо до купчината, после си седнала доволна на мястото.

* * *

Минало много време. Луемба, учуден, че брат му все още не се е обадил, един ден казал на майка си:

— Мамо, мисля, че с Мавунгу се е случило нещо; реших да отида да го потърся.

— Добре си намислил, синко — каза майката, — само не забравяй да ми пратиш вест, както стори брат ти.

Луемба отишъл в гората, откъснал няколко стръка трева и с помощта на своето камъче превърнал единия от стръковете в кон, другия в нож, а третия в пушка. После тръгнал на път.

Пътувал много дни, най-после пристигнал в един град. Това бил градът, в който Мавунгу се бил оженил.

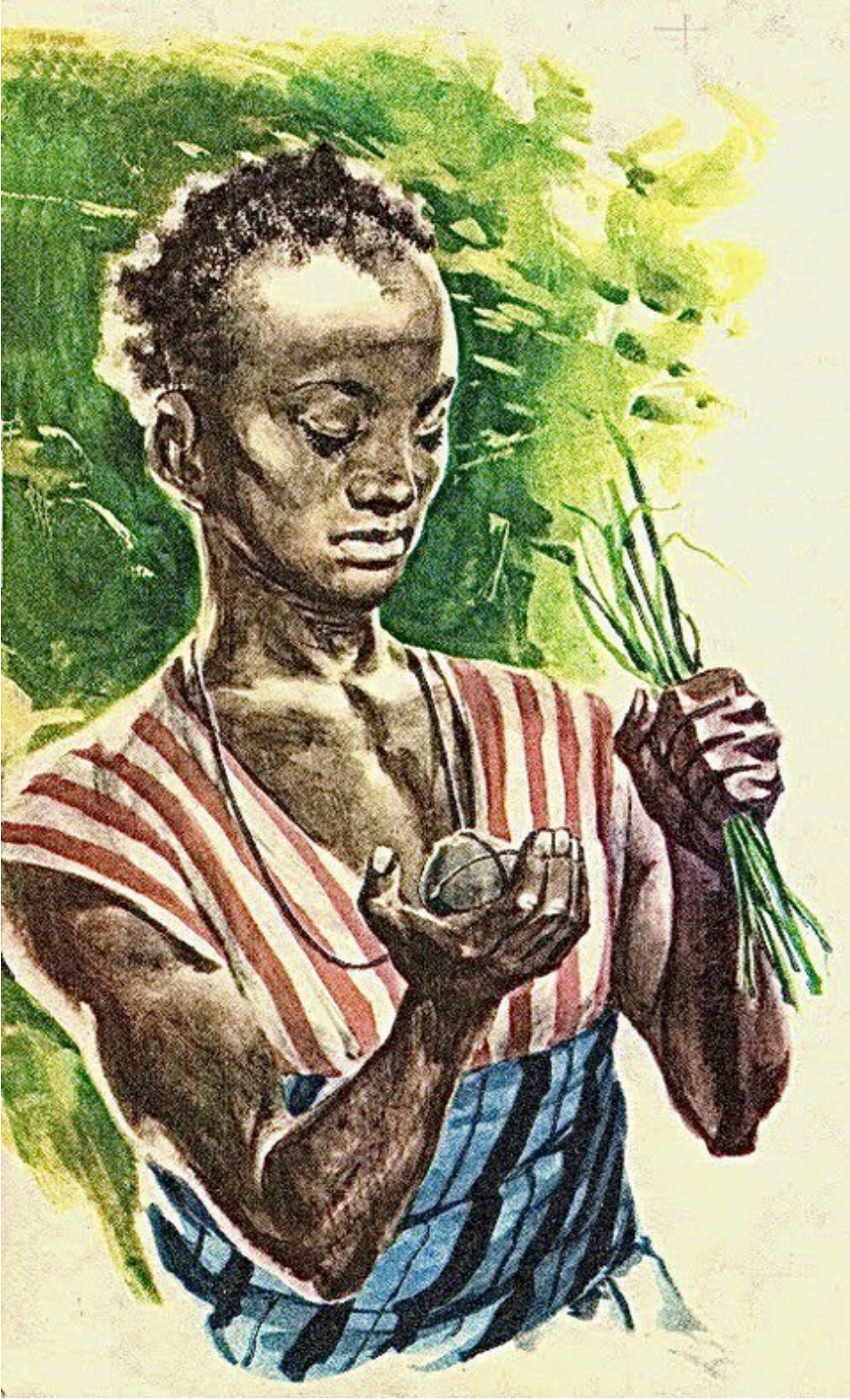
Щом кракът му стъпил на главната улица, много народ се струпал около него и всички викали:

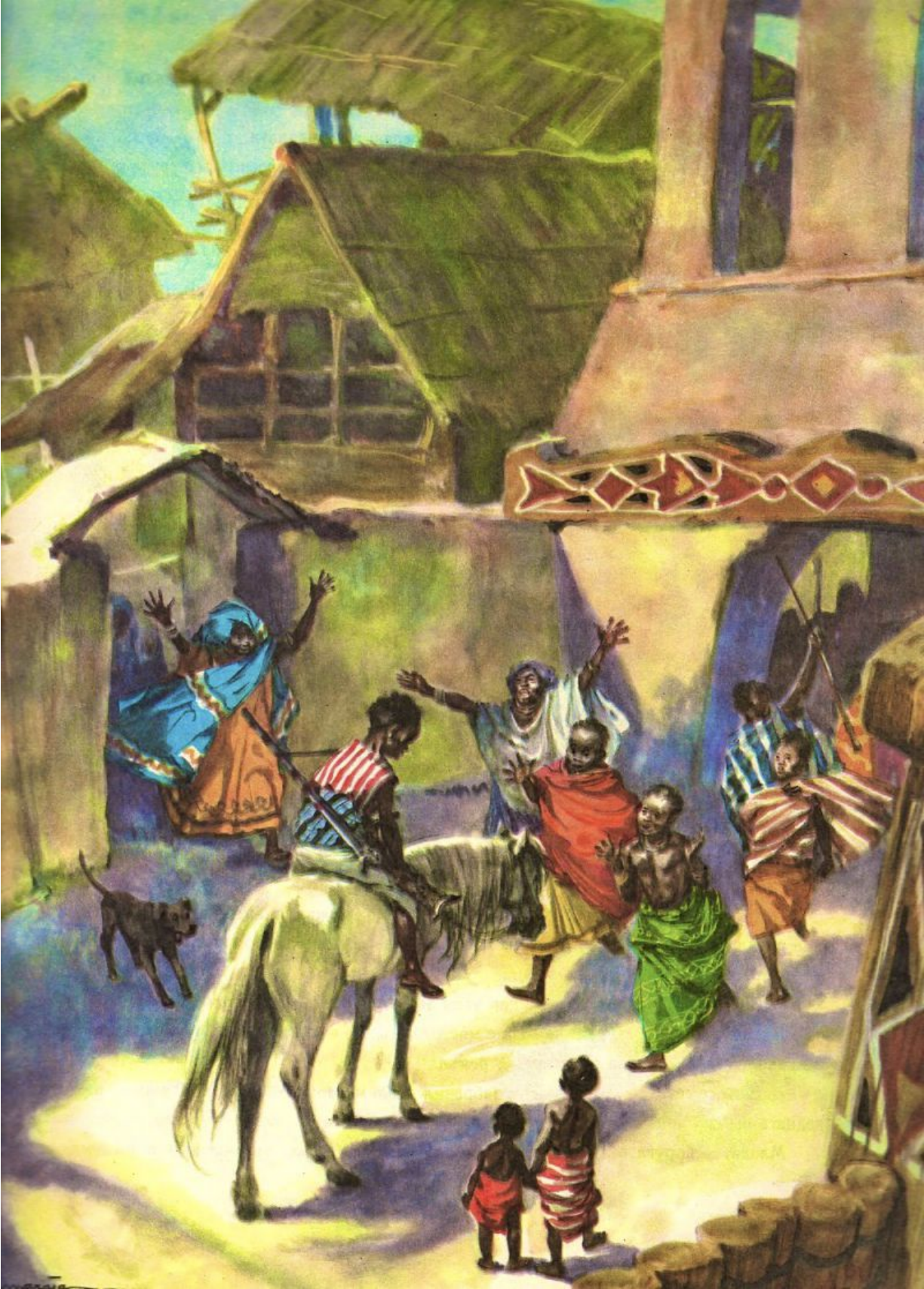
— Той се върна! Той се върна!

— Съобщете на царската дъщеря, че мъжът ѝ се върна!

— Върна се Мавунгу, съпругът на царската дъщеря!

Като чул тези викове, Луемба разбрал, че тук сигурно ще научи нещо за брат си Мавунгу; но дори не успял да попита каквото и да било, защото, щом слязъл от коня си, една прекрасна девойка го прегърнала и му казала:

— Най-после се върна, съпруге мой!

Луемба отстранил момичето от себе си и му казал много любезно, че трябва да има грешка, тъй като той не е Мавунгу.

— Ти се шегуваш, съпруге мой — засмяла се жената и започнала да скача от радост. После заповядала да пригответ голямо пиршество, на което поканила всички жители на града.

Напразно Луемба се опитвал да обясни кой е той, но нито жената на брат му, нито царят, нито другите жители на града искали да му повярват. Накрая дори никой вече не искал да го слуша, затова младежът трябвало да млъкне и сам да се помъчи да открие какво е станало с Мавунгу.

Това му се отдало скоро. Щом пиршеството завършило и Луемба влязъл в къщи, младата съпруга казала усмихнато:

— Мисля, че ти е минало желанието да гледаш в огледалата.

— Съвсем не — казал веднага Луемба, който бил забелязал веднага трите огледала, закрити с платно. — Моля те дори да ми ги

покажеш.

Този път младата жена не се противила и Луемба можал да види както града, в който се е родил, така и местата, през които бил минал, а накрая много внимателно се вгледал в града, от който никой не се връща.

— Ще ми разправиш ли после как успя да се върнеш? — попитало момичето.

Луемба веднага разбрал, че това е мястото, където е отишъл брат му и откъдето не се е върнал, затова, без да губи време, рекъл:

— Сега се сетих, че в града съм забравил нещо много важно. Ще отида да го взема и веднага ще се върна.

Младата съпруга въздъхнала, но нямало какво да каже, тъй като била убедена, че съпругът ѝ, който веднъж вече се бил върнал от това страшно място, ще съумее да си дойде пак.

— Добре, върви, щом мислиш, че трябва отново да отидеш. Аз ще те чакам. Не бързай!

Луемба веднага възседнал коня си, взел ножа и пушката и препуснал в галоп.

Дълго препускал, докато достигнал до купчината от бели и черни камъни. А до купчината същата старица седяла и чакала.

— Бабо, можеш ли да ми дадеш огън да си запаля лулата? — попитал я Луемба.

— Слез от коня си и се приближи — отговорила старата жена.

Луемба слязъл, но вместо да ѝ подаде ръка, хвърлил върху нея своето камъче.

За един миг земята под старата жена се разтворила и тя изчезнала с ужасен вик.

Луемба веднага се приближил до купчината с камъни и започнал да ги докосва със своя. Черните камъни се превърнали в множество младежи, а белите в също толкова коне.

Естествено, че сред младежите той веднага разпознал Мавунгу. Двамата братя се прегърнали радостно. После възседнали конете си и се завърнали в града, където съпругата на Мавунгу търпеливо очаквала мъжа си.

Можете да си представите колко голямо било учудването на всички, като видели заедно двамата братя, които толкова много си приличали.

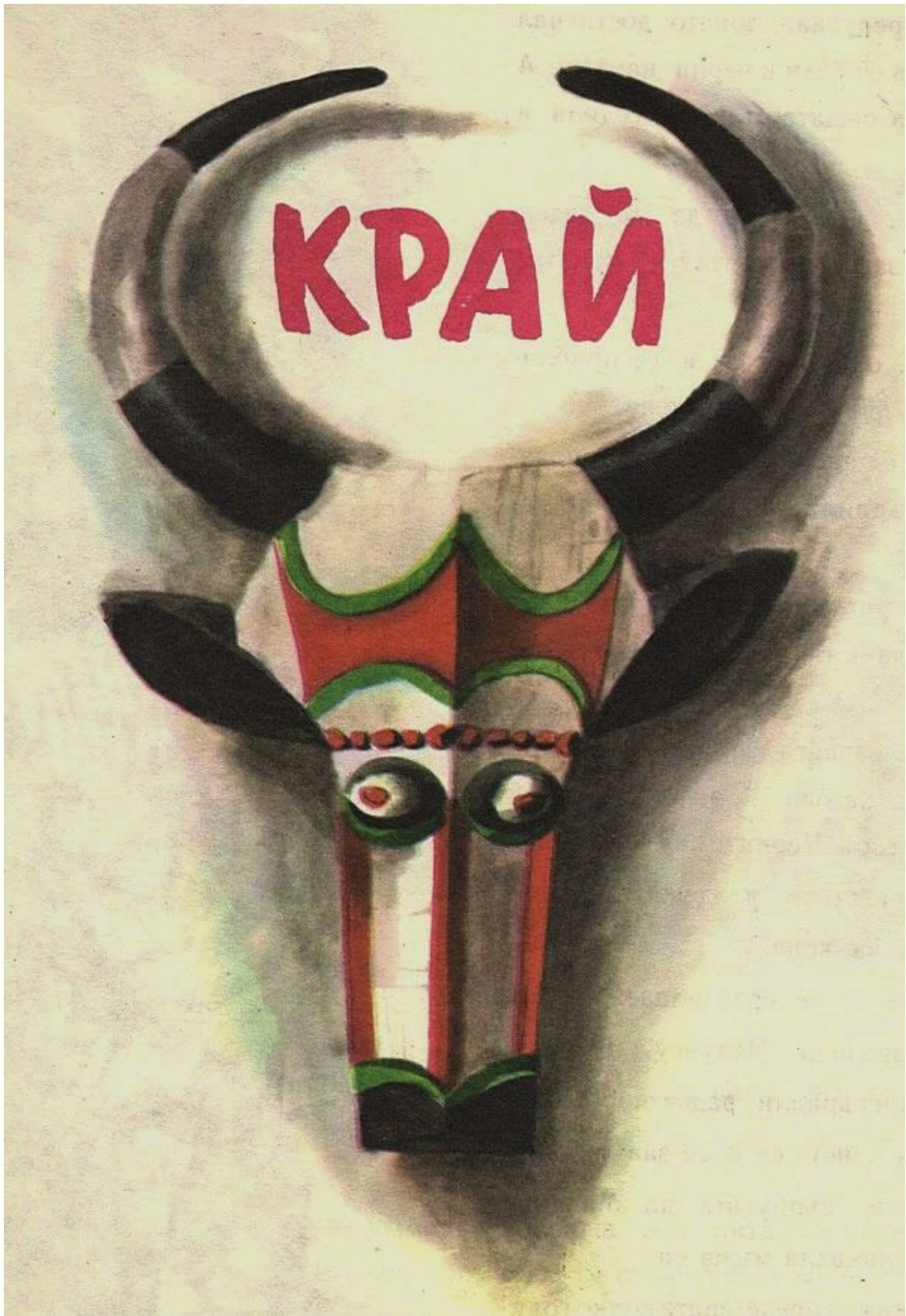
Станали нечувани празненства, яли и пили три дни и три ноци.
После Луемба отново заминал да доведе майка си.

В стаята на младите съпрузи ги нямало вече трите огледала, защото в момента, в който старата жена изчезнала, изчезнали и трите лъскави огледала.

И вече не се чула нито дума за града, от който никой не се връщал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.